

Філософе з чарівними очима

Микола Руденко

Філософе з чарівними очима,
Із добротою в глибині зіниць!
Ще є в нас, люба, крила за плечима,
Що не дозволять нам упасти ниць.

Я стільки втратив!..
Від тієї втрати
Пече у серці незагойний шов...
Та, мабуть, Бог не прагнув покарати,
Раз я тебе, просвітлену, знайшов.

Хай багатіють вправні романісти,
З томів будують паперовий мол.
Їм, неборакам, треба пити, їсти
Та няньчити казенний ореол.

Вони не знають, що у Леті втопли,
Хоч слава в них широка і гучна.
А ми зумієм жити на картоплі,
Зате не втратим чесні імена.

Горить, бринить між нашими серцями
Добута в зорях полум'яна нить.
Аби ми стали чесними борцями,
Що здатні шлях безумству припинить.

Ще в людях оживають троглодити —
Не вмер потік печерної імли...
О люди, люди!..
Як вас розбудити,
Щоб ви до Сонця очі підняли?

Як оживити ті ріденькі сходи,
Що засихати почали давно?
Як пояснити вам, що без свободи
Не зійде в душах вогняне зерно?..

Ходім, філософе...

Бо десь пізніше

Ми всі провалимось у ніч глуху.

Сковороді іти було трудніше —

Йому ж бо ти не стрілась на шляху.